

Occupy Wall Street: Mất phòn trăm là nhàn gì?

Tác Giả: Ngô Nhân Dáng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

Trong năm 2009 vì kinh tế suy thoái, mất gia đình cho có lãi có \$343,927 mất năm là đủ thu nhập 1% này;

Photo by Mario Tama/Getty Images

Phong trào Chiếm Wall Street (Occupy Wall Street) đã lan khắp nước Mỹ và thế giới, và đã đưa mất nhân dân vào bẫy nh viển trong cơn mê man. Anh Scott Olsen, 24 tuổi, cựu thủy quân lục chiến, đã từng dß chißn tranh ở Iraq. Anh bị cơn sát bßn đßn mã tß trúng đßu, trong cuộc biểu tình "Chiếm Oakland."

Nhàn cho tới nay, Chiếm Wall Street, Chiếm London, hay Chiếm Roma đßu chỉ là nhàn phong trào tự sinh ra và tự phát triển, chưa nào biến thành tổ chức. Các phong trào thanh niên, năm 1968 hay 2011 đßu giống nhau: Trßc hßt, họ đßa ra nhàn khát vọng. Nước Mỹ đã có số nhàn tiếp quản và đßnh cho dân cho tới 200 năm; các nhà chính trị sẽ phải tìm ra câu trả lời. Dân chúng Mỹ sẽ là chßn bßng lá phiếu.

Vì Chiếm Wall Street là mất phong trào tự và bất phát, cho nên chưa thấy ai đßng ra thßo mất bßn nguyßn vọng cho, hoặc mất chßng trình chính trị. Nhưng ta hỏi: Nhàn ngßi này chiếm gì? Họ muốn cái gì? Phong trào Chiếm Wall Street đã biến hình theo đß cách khác nhau. Tiêu biểu cho nhàn ngßi hißu là mất phong trào Chiếm Wall Street là mất nhóm các già tới thành phố Trịnh Châu (Zhengzhou), thß phố tỉnh Hà Nam bên Trung Quốc. Các già cũng đi biểu tình ủng hộ Occupy Wall Street, mang theo cờ qußt, biểu ngữ, và khẩu hißu "Vô sản toàn thế giới hãy đoàn kết lại!"

Nhàn hình ảnh đßa lên trên mạng Sina.com đßc hai ngày đã có ảnh bóc xußng. Vì các già hoàn toàn là đißu! Đßng Cộng sản ở Bắc Kinh đang muốn đoàn kết với bßn thế giới cho không còn yêu vô sản quốc tế! Nước Zambia, Phi châu, các ông chủ Tßu, sau khi đßu tới hai triệu kim khai thác các mỏ đßng hoặc than đá, đã đích thân cầm súng bßn vào các công nhân đình công. Năm 2006 họ đã bßn 6 triệu mỏ trữ trữ trữ, năm 2010 bßn cho tới 13 ngßi; và một triệu trữ trữ, ngày 20 tháng 11 năm 2011, đã bßn vào đám biểu tình của mất ngàn công nhân đang đình công đòi tăng lương! Chiếm Wall Street có lan sang Trung Quốc. Trên các trang mạng xuất hiện nhàn facebook mang tên "Occupy Beijing" (Chiếm Bắc Kinh), và "Occupy Shanghai" (Chiếm Thượng Hải), nhàn cho đßc vài ngày cũng bị "Trßng Thành Lßa" chặn lại.

Không phải chỉ có các già ở Trịnh Châu mới hißu là mất phong trào Chiếm Wall Street. Các bßn trẻ khắp nơi cũng có thể hißu là mất phong trào Chiếm Wall Street là mất cuộc "đßu

Occupy Wall Street: Mất phần trăm là nhờ ai?

Tác Giả: Ngô Nhân Dụng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

tranh chấp nghĩa t**ừ** b**ên**,” hay nói c**ách** th**o** h**ơn**, “ch**ợ**ng h**ơn** th**ợ**ng kinh t**ế** t**ừ** b**ên**.” Th**ực** ra h**ơn** không đòi xóa b**ên** ch**ợ** đ**àn** ch**ợ** n**h** c**ả** M**ỹ**. H**ơn** cũng không đòi l**ạ**t đ**àn** h**ơn** th**ợ**ng kinh t**ế** t**ừ** n**h** c**ả** M**ỹ**. H**ơn** ch**ợ** đòi thay đ**ổi** l**u**u t**ố** đ**àn** xã h**ội** đ**àn** c**ả** công b**ên**g h**ơn**, nói cách khác là đòi c**ả**i thi**ệ**n h**ơn** th**ợ**ng kinh t**ế** t**ừ** b**ên** cho nó t**ừ**t h**ơn**, h**ơn** p**h**o lý h**ơn**.

Đ**àn** t**ừ** đ**àn** i hình th**ực** đ**àn** i kháng, thì kh**u** h**ơn** u chính c**ả** a phong trào Chi**ếm** Wall Street là “99 ph**ần** trăm ch**ợ**ng 1 ph**ần** trăm.” Ch**ợ**ng nh**ơn** th**ực** nào? Tuy**ết** nhiên không ai đòi đ**àn** u t**ừ**, tr**ở** thù nh**ơn**g ng**h**o i gi**ữ**u nh**ơn**t; cũng không đòi t**ừ**ch th**ực** tài s**ản** c**ả** h**ơn** đ**àn** chia cho nh**ơn**g ng**h**o i nghèo h**ơn**. M**ỹ** c**ả** tiêu đòi h**ơn** i c**ả** a phong trào Chi**ếm** Wall Street là thay đ**ổi** l**u**u t**ố** n**h** h**ơn**g t**ừ** i vi**ệ**c phân b**ố** l**u**u t**ố** c trong n**h**n kinh t**ế**. Nói cách khác, là thay đ**ổi** l**u**u t**ố** v**à** thu**ế** khóa.

N**h** c**ả** M**ỹ** có t**ừ**ng s**ản** l**u**u g**DP** t**ừ** 14 đ**àn** 15 ngàn t**ừ** đô la; t**ừ** c**ả** là trong m**ột** năm, t**ừ**t c**ả** nh**ơn**g ng**h**o i làm vi**ệ**c trong n**h** c**ả** đã s**ản** xu**ất** ra c**ả** c**ả** i, hàng hóa và đ**àn**ch v**à** tr**ở** giá 14 hay 15 ngàn t**ừ**. S**ố** giá tr**ở** tăng thêm trong m**ột** năm nh**ơn** v**à** y đ**àn** c**ả** chia cho m**ột** i ng**h**o i h**ơn**g nh**ơn** th**ực** nào? Đó là v**à** n đ**àn** phân b**ố** l**u**u t**ố** c. Nh**ơn**g ng**h**o i bi**ệ**u tình Chi**ếm** Wall Street nói r**õ**ng có 1% các gia đ**àn**h gi**ữ**u nh**ơn**t vì đ**àn** c**ả** chia ph**ần** n**h**u quá. Ph**ần** i s**ản** a l**u**u t**ố** c i “l**u**u t**ố** ch**ợ** i” c**ả** a n**h**n kinh t**ế** đ**àn** chia b**ố**t ph**ần** cho nh**ơn**g ng**h**o i khác.

Ph**ần**g ti**ệ**n c**ả** th**ực** nh**ơn**t c**ả** a m**ột** gu**ng** máy chính quy**ên** trong vi**ệ**c phân b**ố** l**u**u t**ố** c qu**á** dân là các đ**àn**o l**u**u t**ố** v**à** thu**ế** và chính sách chi tiêu c**ả** a nhà n**h** c**ả** khi đ**àn** c**ả** s**ố** đ**àn**g s**ố** ti**ệ**n do dân đóng thu**ế**. n**h** c**ả** n**h** c**ả** theo ch**ợ** đ**àn** dân ch**ợ** và kinh t**ế** t**ừ** do thì v**à** n đ**àn** chính tr**ở** quan tr**ở**ng nh**ơn**t trong m**ột** i cu**ộ**c b**ên**u c**ả**, t**ừ** các đ**àn** a ph**ần**g cho t**ừ** i c**ả** p ti**ệ**u bang, liên bang ch**ợ** xoay quanh hai câu h**ỏi**: Thu thu**ế** ra sao và nhà n**h** c**ả** đ**àn** s**ố** ti**ệ**n đó chi tiêu nh**ơn** th**ực** nào. M**ột** i đ**àn**g chính tr**ở** có chính sách khác nhau v**à** hai v**à** n đ**àn** thu thu**ế** và công chi. Dù h**ơn** h**ơn** các kh**u** h**ơn** u nào đi n**h** a, r**õ**t c**ả** c v**à** n ch**ợ** là hai v**à** n đ**àn** căn b**ên**, thu**ế** và công chi. Dân quy**ết** đ**àn** nh**ơn** b**ên**g cách b**ên** phi**u** u. Nh**ơn**g khi nói nh**ơn**g ng**h**o i thu**ế** c gi**ữ**u i 1% gi**ữ**u nh**ơn**t n**h** c**ả** M**ỹ**, h**ơn** gi**ữ**u h**ơn** ng**h**o i khác nh**ơn** th**ực** nào?

Năm 2007, m**ột** gia đ**àn**h ph**ần** i ki**ếm** đ**àn** c 424,413 đô la m**ột** i đ**àn** c gia nh**ơn** p câu l**u**u c b**ên** 1% gi**ữ**u nh**ơn**t. Trong năm 2009 vì kinh t**ế** suy thoái, m**ột** gia đ**àn**h ch**ợ** c**ả** n có l**u**u t**ố** c \$343,927 m**ột** năm là đ**àn** thu**ế** c h**ơn**g 1% này; t**ừ**ng c**ả**ng có 1.4 tri**ệ**u ng**h**o i và h**ơn** h**ơn**g 17% s**ố** l**u**u t**ố** c c**ả** n**h** c**ả** t**ừ** o ra trong năm đó. Giáo s**ố** Edward Wolff, Đ**àn** i h**ơn** c New York, cho bi**ệ**t vào năm 2007, nhóm 1% các gia đ**àn**h gi**ữ**u nh**ơn**t n**h** M**ỹ** làm ch**ợ** 34.6% các tài s**ản** t**ừ** toàn qu**á**. Nhóm 19% gi**ữ**u h**ơn**g đ**àn** i làm ch**ợ** h**ơn** 50% tài s**ản**. T**ừ** c**ả** là 20% nh**ơn**g ng**h**o i gi**ữ**u nh**ơn**t n**h** M**ỹ** làm ch**ợ** 85% tài s**ản** t**ừ** c**ả** c n**h** c**ả**; 80% các gia đ**àn**h còn l**u**u i ch**ợ** làm ch**ợ** đ**àn** c 15%. Nh**ơn**g cu**ộ**c nghi**ên** c**ứ** u đ**àn** l**u**u n cho th**ực** y ph**ần** l**u**u n dân M**ỹ** không bi**ệ**t gì v**à** tình tr**ở**ng thi**ệ**u quân bình này.

Nh**ơn**g l**u**u i ph**ần** i đ**àn**t câu h**ỏi** ti**ệ**p theo, là các ng**h**o i 1% gi**ữ**u nh**ơn**t đó g**ồm** nh**ơn**g ai? Nh**ơn** đ**àn**u mà h**ơn** đ**àn** c h**ơn**g nh**ơn** u nh**ơn** v**à** y?

Nh**ơn**g cu**ộ**c nghi**ên** c**ứ** u khác cho bi**ệ**t trong s**ố** ng**h**o i gi**ữ**u nh**ơn**t n**h** c**ả** (1%) này, vào năm 2005 gi**ữ**u chuyên gia tài chánh (Wall Street) ch**ợ** chi**ếm** 14%. S**ố** ng**h**o i đ**àn**g h**ơn** là các v**à** qu**á** n đ**àn** c công ty s**ản** xu**ất** hay đ**àn**ch v**à**, chi**ếm** trên 31%. Các bác sĩ chi**ếm** 16%, và các l**u**u t**ố** c chi**ếm** 8.4%. Khi nh**ơn**g ng**h**o i đ**àn** bi**ệ**u tình t**ừ** mang tên Ch**ợ**ng Ph**ần** Wall, h**ơn** nh**ơn** m vào các nhà tài chánh làm vi**ệ**c trong vùng quanh Wall Street, n**h** i t**ừ** p trung n**h**u ngân hàng và công ty đ**àn** u t**ừ** tài chánh c**ả** a M**ỹ**. H**ơn** không bi**ệ**t tình ch**ợ**ng các giáo s**ố** đ**àn** i h**ơn** c Y khoa ho**ặc** các ch**ợ** t**ừ** ch đ**àn** i công ty nh**ơn** General Electrics ho**ặc** Google; m**ột** c dù đám ng**h**o i này ph**ần** l**u**u n cũng thu**ế** c

Occupy Wall Street: Mất phần trăm là nhờ ai?

Tác Giả: Ngô Nhân Dụng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

thành phần 1%!

Người giàu có và người nghèo khác nhau; họ có đầu vào công việc làm, họ có không. Có thể nói, những bác sĩ, luật sư, kỹ sư, các nhà đầu tư vì họ có thân chất từ tiền do công việc họ làm. Lợi ích của họ do luật cung cấp và họ trả công cho nhà tranh quyền đó. Luật cung cấp nghĩa là: Nếu các thân chất không hài lòng, họ sẽ đi tìm bác sĩ khác, họ sẽ đi tìm luật sư khác. Các quân đội xí nghiệp cũng vậy, lý do họ bỏ công là do họ đi công quân trên các công ty quyền đó; trên nguyên tắc đầu vào theo sự thay đổi của các công đồng, tức là tập thể các nhân viên của công ty. Sự bỏ công bỏ và tiền thưởng (bonus) của những người này cũng theo luật cung cấp, và đầu vào trên quy của các công ty. Họ đi công quân trên các công ty có quyền phân bổ, tuyển mộ, tăng hay giảm lý do các viên quân đội, đầu vào đóng góp của họ vào lợi nhuận và giá trị của phiếu của công ty.

Trong năm 2008 chỉ có 19% trong số 13,480 những người có lợi ích từ 10 triệu trở lên kiếm tiền vì làm việc và lãnh lương. Lợi ích của họ khác kỹ sư hoàn toàn như đầu tư, họ có trung gian môi giới giữa các ngân hàng và các công ty. Đó chính là mục tiêu mà phong trào Chiếm Wall Street nhắm vào: Các nhà trung gian tài chính.

Như đâu mà ngay trong số 1% những người giàu này có những người giàu số họ khác. Mất phần lớn là do cách đánh thuế. Thuế đánh trên lý do bỏ theo suất lũy tiến, càng lên cao càng đóng mất từ lợi nhuận họ. Nhưng, như luật của thuế của Tổng thống Georges W. Bush năm 2003, những lợi ích kiếm được như đầu tư thì chỉ đóng suất thuế 15%, dù là tiền lợi ích chia (dividend) hay lợi nhuận bán chứng khoán (capital gain). Người càng giàu thì số tiền kiếm được như đầu tư càng lớn. Nếu phần lớn lợi ích của họ là kỹ sư là do đầu tư, thì họ nhiên suất thuế rất thấp. Vì vậy, trong số 1% các gia đình giàu nhất, những người thu nhập của họ đi được họ rất ít so với họ trên. Thực ra, các tài sản và lợi ích của họ tập trung trong số một phần mười của câu lạc bộ này, tức là 0.1% của những người đóng thuế Mỹ. Trong số 400 hay 500 gia đình giàu nhất nước, lợi ích của họ đầu tư chiếm ba phần tư tổng số lợi ích, hay nhiều hơn. Cho nên suất thuế họ đóng thuế ra thấp hơn những người cũng giàu như họ chỉ lãnh lương, như các quân đội xí nghiệp hay các bác sĩ chuyên khoa. Chính vì thế nhà tỷ phú Warren Buffett nói rằng ông chỉ đóng thuế 27% trong khi họ ký của ông phải đóng 35, 36%. Ông Buffett và ông Bill Gates, hai người giàu nhất nước Mỹ đầu tư họ chỉ trả thuế tăng thuế các lợi gia như chính họ.

Theo Giáo sư Edward Wolff, cựu cố vấn ngân hàng tài chính năm 2007, đầu tư tình trạng kinh tế suy thoái hiện nay, đã làm tài sản của 1% những người giàu nhất giảm mất 11%. Trong khi đó những người có lợi ích đầu tư (median) thì bị giảm mất 36%. Vào giữa năm 2011, số chênh lệch về tài sản của nước Mỹ như họ năm 2007. Không thể nói những nhà trung gian tài chính và các nhà đầu tư giỏi (như Warren Buffett) đã tham lam tích lũy của cải. Chính luật về thuế khóa đã tạo ra số chênh lệch ngày càng lớn. Vào năm 2000, trong số các người giàu thì Mỹ và Thụy Sĩ là hai nước tài sản đầu tư tập trung vào 10% dân số cao nhất (gần 70%, và trên 71%). Các nước khác, 10% những người giàu nhất làm cho một phần nhỏ hơn, như 65.0% (Denmark), 61.0% (Pháp), 56.0% (Anh), 53.0% (Canada), 44.4% (Đức), 42% (Phần Lan).

Phong trào Occupy Wall Street chỉ là một biểu hiện của giai cấp trả lại cho chính quyền này. Họ không đòi xóa bỏ hệ thống kinh tế thị trường; cũng không họ muốn lật đổ chính quyền dân chủ. Khi những người trả có lý tưởng muốn xã hội công bằng hơn, đó là một điều đáng mừng cho các

Occupy Wall Street: Mọt phn trăm là nhng ai?

Tác Giả: Ngô Nhân Dng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

quc gia. Các nhà chính tr s ph i di n t các khát v ng đó b ng cách thay đ i “lu t ch i” cho xã h i công b ng h n.